

Og så vil jeg da godt spørge fru Charlotte Antonsen: Vil Venstre i en sådan situation, uanset de sociale omkostninger og uanset hvor mange titusinder af mennesker, der bliver kastet ud i arbejdsløshed, så fastholde, at det vigtigste i verden er rentespændet i forhold til Tyskland og at holde inflationen nede på 1 eller 2 pct.? Jeg vil bare sige, at det er det ikke for os andre. For os andre er det vigtigste at fastholde, at vi har suveræniteten her i Folketinget til at kunne føre den finanspolitik, som i en sådan situation vil være nødvendig af hensyn til beskæftigelsen, af hensyn til det sociale sikkerhedsnet.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg skal bare besvare hr. Keld Albrechtsens spørgsmål med, at der jo er en klausul i Traktaten, der siger, at i sådanne ekstraordinære situationer er det tilladt for et land i en kortere periode at have et større budgetunderskud.

Men ellers er jeg helt enig i det, fru Charlotte Antonsen sagde, nemlig at det, det gælder om, er at have balance i tingene.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg kan ikke opfatte hr. Keld Albrechtsen på anden måde, end at Enhedslisten ønsker suveræniteten til at føre en løbsagtig økonomisk politik. Det prøvede vi i Danmark i 1970'erne. Da prøvede vi det her med at have løbsagtig omgang med statens finanser og øge de offentlige udgifter, og det førte til inflation, og det førte til stigende arbejdsløshed.

Jeg synes, det er udmærket, at det kommer frem nu, at hvis vi om nogle år kommer i en situation, hvor vi har lavkonjunktur og stigende arbejdsløshed, er det Enhedslistens bud, at vi skal lade den økonomiske politik sejle og imødesee en hyperinflationsperiode, hvor vi får rekordtal for inflation og rekordtal for arbejdsløshed, for det er jo konsekvensen af Enhedslistens politik. De plejer at skjule det, men jeg synes, det er fint, at det kommer frem her i dag, at det er dét, der er Enhedslistens ønske, og at det er sådan situationen er.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil sige til fru Charlotte Antonsen, at hun ved jo meget vel, at Enhedslisten ikke her i Folketinget gennem de senere år har ført en politik, som gik ud på, at der skulle være et øget

underskud på statsbudgettet, tværtimod. Det ønsker vi naturligvis ikke, men vi vil heller ikke fraskrive os adgangen, sådan som Venstre ønsker det, til at føre en markant offensiv økonomisk politik, også med et offentligt budgetunderskud, hvis det i en krisesituation er nødvendigt for at bevare den sociale tryghed her i Danmark. Så må hensyn til EU og euro og Kohl og alt mulig andet naturligvis vige.

Det ved hr. Hækkerup også godt, og derfor forsøger han så at redde sammenhængen i det ved at henvise til den klausul, der er indbygget i aftalerne. Problemet er, at man skal være ruineret fuldstændigt, før man må tage den undtagelsesbestemmelse i anvendelse – den kan kun bruges, når det er for sent – men vi vil også have, at Folketinget her i Danmark selv skal bedømme og tage stilling til, hvornår det er nødvendigt at sætte ind.

Så vil jeg blot tilføje, at der også er andre ting, f.eks. fastsættelsen af valutakursen. Skal den danske krone nødvendigvis følge euroen nedad, hvis euroen ryger nedad? Det er jo ikke sikkert, at det er fornuftigt. Derfor skal vi da også bevare det sådan her i Danmark, at det er regeringen og Nationalbanken og dermed i sidste instans Folketinget, som har ansvaret for valutakurspolitikken og ikke bankdirektørerne i Centralbanken i Frankfurt.

Så der er mange ting, man fraskriver sig indflydelse på, hvis man går ind i dette system, og mange ting, der kan komme til at gøre meget ondt i fremtiden.

Klaus Hækkerup (S):

Udgangspunktet for denne forespørgsel er jo en erkendelse af, at euroen bliver en realitet den 1. januar 1999, og at de tidligere spådomme, også fra hr. Keld Albrechtsen, der jo ellers ikke er karrig med sine evner til at se ind i fremtiden, hermed er slået fejl og er afgået ved en stille og udtalt død.

Fordelene ved euroen er jo, at vi fjerner valutakursusikkerheden og reducerer transaktionsomkostningerne inden for euro-området. Til gengæld forudsætter den, at de offentlige finanser er sunde både i udgangssituationen og i de kommende år.

Store budgetunderskud kan igangsætte en gældsspiral, medføre ustabilitet og dermed rente- og inflationspres. ØMU'en går derfor ud på at tilvejebringe spilleregler for en bedre samordning af de økonomiske politikker, således at man undgår tidligere tiders manglende balance